

Хлопчик з вудкою дрімав
Та й ліг на травичку.
А рачок за вудку — смик!
Та й потяг у річку.

А уранці виліз рак,
Вийняв хліба скибку,
На гачечок почепив
Та і вудить рибку.

Повний кошик навудив,
Не вудивши зроду.
Далі кошика узяв
Та й поліз у воду.

Але риби у воді
Ожили відразу,
Пригадали свою смерть,
Аж пищать від сказу.

І взялись вони товкти
Рака-розбишаку:
Той лозину добру взяв,
Той схопив ломаку.

Рак посинів від жаху,
Труситься, голосить,
Вгору клешні простяга,
На колінах просить:

"Ой, не буду! Закажу
І сину, й онуку!"
Але риби ще б товкли,
Та вгледіли щуку.